

O smutné požární hadici

Magda Dusíková

Byla nebyla jedna stará hasičská stanice. Skoro už přestala fungovat, ale byla to jediná hasičská stanice v celé vesnici. Ale to už je jiný příběh. Ten náš příběh se týká něčeho jiného. Týká se staré požární hadice, se kterou se dřív hasily veliké požáry. Ptáte se proč říkám „dřív“? No, to je tak, víte ona ta hadice už zas tak dobře nefungovala a svěřit takové polorozbité hadici celý požár, to nepřipadalo v úvahu. A tak tam bezvýznamně ležela mezi různým harampádím a smutně vzpomínala na dny, kdy hasila velké požáry a všichni ji považovali za hrdinku. Ted' už ale byla stará (dalo by se říct: „v důchodu“), a nikdo už jí za hrdinku nepovažoval. Jednoho dne však někdo otevřel dveře od skladu kde hadice přebývala. Hadice si smutně pomyslela, že ji už konečně přišli vzít na skládku. Ale vtom si s leknutím uvědomila, že ten člověk nevypadá jako hasič či popelář, nýbrž jako zloděj. Nikdy zloděje neviděla, ale slyšela jak si o něm povídají hasiči. Co ale nečekala, bylo že jí zloděj popadl a strčil do pytle. Chvilí tam tiše seděla, pak jí ale přemohla zvědavost a vykoukla ven. Co uviděla ji překvapilo. Už nebyla ve skladu, nýbrž v něčí zahradě. Rychle využila příležitosti, že se zloděj nedívá a FRRNK! Byla pryč z pytle i ze zahrady. Když ale utekla z této zahrady ocitla se v další. Z té taky utekla a byla zase v jiné a tak to šlo pořád dokola než zapadlo slunce. To se hadice zastavila a usnula. A spala, spala a spala a spala. Když se probudila, bylo už slunce výš než by jsi mohl dosáhnout a držela ji nějaká paní a říkala: „To je ale pěkná hadice! Budu s ní zalévat. Pepík a Eliška se tento týden kropáčů ani nedotkli.“ Hadice si pomyslela: „To musí být její děti.“ Najednou si však uvědomila, že skrz ní proudí voda a že z ní také stříká. Chvilí si to užívala a pak, když to skončilo, slyšela od té paní: „Ty jsi ale hrdinka! Ty karafiáty už opravdu chtěly zalít!“ To hadici tak potěšilo, že se začervenala i když už byla červená. A tak se znovu stala hrdinkou.

KONEC